

Rečeno, storjeno. Bogme, strup je pa sladek. Tako umirati res ni sile. Mislil je, da bo strupa dovolj za sto Mešelov, pa ga je še za enega samega premalo. Polžiže lonec, da je kot umit, nato leže v posteljo in čaka... čaka... Smrti namreč. Smrt pa se je gotovo nekje zamotila, ker je noče biti od nikoder. Mešele čaka...

Tisti hip se odpro vrata. Sredi njih se prikaže — ojoj, ne rešiteljica smrt, ampak mati. V rokah drži bridko metlo. Pogledi ji švigajo izpod temnega čela kakor strele. Mešele uvidi, da je že opazila prazen lonec strupa in pogrešila kokoši... Mrzlica ga stresa ob tej misli. Prosi:

»Pustite me, mati, saj umrem že tako ali tako, pojedel sem poln lonec strupa, ker mi je lisica vse kokoši odnesla.«

Mati je seveda drugačnih misli. Ne pusti ga, da bi umrl v miru. Zgrabi ga za lase in mu z metlo rahlja kosti...

Da ne ostane konec te zgodbe preveč skrivnosten, moram še povedati, da je izšel Mešele iz te nevšečne zagate živ in zdrav. Umreti mu vsaj ni bilo treba niti za kokoši, še manj za petelina. Tudi strup mu je prav teknil in mu ni prizadel sile, vsaj tolike ne, da bi umrl. Zato, mislim, da še danes živi. Sladkega strupa pa se ni od takrat nikoli več pozelel, ker mu ga je bila mati z metlo le preveč zagrenila.

Drobna navodila za solnčenje in kopanje.

Ker se bliža čas hude vročine in z njo obenem prijetne ure solnčenja in kopanja, hočemo v naslednjih vrsticah podati »Zvončkarjem« nekaj navodil, kako imajo ravnati pri tem zlasti mladini tako priljubljenem poslu, da bo vse v redu in prav.

Neprevidno in nepremišljeno kopanje včasih več škoduje kakor pa koristi. Zaradi nepravilnega kopanja se čutijo ljudje utrujene, nekateri ne morejo spati, drugim pa zopet mine ves tek in vsako veselje do dela; mnogo ljubiteljev solnca pa dobi težke opekline po koži. Ti nedostatki so dokaz, da se je treba tudi kopanja in solnčenja naučiti in da človek ne sme niti na solncu niti v vodi početi vsega, kar se mu ravno poljubi.

Vsi tisti, ki se hočejo solnčiti, naj spočetka ne ležijo na solncu več kakor 5 do 10 minut. Polagoma pa dobo solnčenja lahko stopnjujejo do pol ure, trdni ljudje tudi na eno uro. Kako dolgo lahko zdržiš na solncu, to ti pove dober ali slab počutek po solnčni kopeli; če se ne počutiš dobro, je bilo solnca vsekakor preveč.

Kdor pa se na solncu giblje, ta prenese solnca tudi po več ur; toda tudi v tem primeru je zadostna mera takrat, kadar se pričnete slabo počutiti, ko postajate izmučeni in trudni.

Pređen pa greste po solnčenju v vodo, se ohladite nekoliko v senci in šele potem pojdite v vodo. V vodi ne stojte mirno na enem mestu, temveč se začnite takoj premikati in gibati; najboljše in najnaravnejše gibanje v vodi je plavanje, ker se pri njem razgibajo pljuča, srce in mišice.

Pazite pa pri kohanju v vodi, da ne ostanete predolgo v njej, če je zelo mrzla! Ostanite sprva le en trenutek v vodi in se potem na suhem z gibanjem, tekanjem in telovadbo zopet segrejte. Na ta način lahko polagoma ostajate dalj časa v vodi, ampak tudi tukaj je merilo dobro ali slabo počutje. Kdor pa mrzle vode ne prenese dobro, naj rajši ne hodi vanjo, ampak si naj izbere za kohanje toplejšo vodo in samo toplejše poletne dni.

MIRKO KUNČIČ:

Juhuhuhu!

Pomlad.

Kamor pogleda zavzeto oko: rože, same rože. Rumene, bele, modre, rdeče, presladko dehteče. Preko njih razigrano skaklja majski vetrc, pretakne vse koticke, preskoči vse jarke in lovi za plapolajoče suknjice srebrne solnčne žarke.

Kamor prisluhne oprezujoče uho — ptički, sami ptički! Škrjančki, kraljički, vrabci, kosi — nekateri še bos, drugi že obuti v prelepe nove šolnčke. Kljunčke odpirajo, strune ubirajo, pojo, da nikoli tako.

Pomlad. Ej, kdor je mlad!

Na poljani ob šumečem gozdčku raja pisana gruča otrok.

Med rajajočimi je tudi Anžetov Anže.

Anžetov Anže je čudne sorte tiček. Njemu ni tákole nedolžno rajanje nič kaj pri srcu. On je tega rajanja kmalu do grla sit.

Mogočno se razkorači, važno položi umazani kazalec na čelo, pogleda okoli sebe, kakor da ga je obšlo sveto navdihnenje, in reče:

»Fantje in dekleta — zapik! To vse skupaj ni nič! Rajanje je za štiriletne frkljice. Mi smo za take otročarije že preveliki. Veste kaj? Pojdimo se rajši oštirja in pijance!«

»Hm,« se obotavlja Brglezov Gregec, »meniš, da je to zabavno?«

»I seveda, pa še kako! Je ni lepše igre od te.«

Vsi pomisleki in dvomi so odstranjeni. Plaho in žalostno so se stisnili v senco košatih hrastov in pritajeno zaihteli. Pomisleki in dvomi namreč...

Anžetov Anže oblastno ukazuje:

»Ti, Jaka, boš krčmar. Ti, Tončka, boš krčmarica. Vsi drugi bomo pa pijanci.«

»Joj, kje imam pa vino in žganje?« se zdajci domisli Jaka-krčmar.

»Joj, kod bom pa dobila kozarce in steklenice?« močno zaskrbi Tončko-krčmarico.

»I, kje neki!« nestrpno zamahne z roko Anžetov Anže. »Vsega tega nam ni treba. Saj ne gre za res. Veste kaj? Igrajmo se z rožami: mak bo — kozarec rdečega vina, mačeha — kupica črnega vina, nar-